

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ
DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

ABONAMENTUL:
pentru Instituțiuni și Autorități 500 Lei pe an
pentru Autorități Judecătorești }
" " Magistrați } 350 Lei pe an
" " Avocați }

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Str. G. Mărzescu 20
CLUJ

Publicațiuni și anunțuri pentru un număr
2 lei cuvântul
Publicațiuni și anunțuri pentru mai multe
numere 1.50 lei cuvântul

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul și proprietarul revistei

BCU Cluj / Central University Library Cluj

AL. ULVINIANU

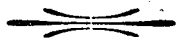
Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Procuror General la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului adv. din Cluj

Secretar

Dr. VIRGIL I. MĂNESCU
Doctor în drept licențiat în filosofie
adv. stagiar

S U M A R :

Termenul de eliberare al certificatului de moștenire de *Liviu Teclu* magistrat.
Delictele politice în noul Cod Penal de *Tudor Drăganu*.

Jurisprudențe Civile.
Jurisprudențe Procedurale.
Jurisprudențe penale.
Jurisprudențe la diverse legi.

Colaboratorii ocazionali cari au trei articole publicate au dreptul la colecția anului întreg.

Ori ce număr ne primit se retrimit la cerere în contul abonamentului

Prețul unui număr 35 lei

Cărți apărute:

Aurelian Ionescu:

Prof. la Fac. de Drept Cluj.

Mijloace juridice de protecție a sănătății în căsătorie și în afară de căsătorie. Buc. 1936.

Inegalitatea sexelor în dreptul român. Buc. 1936.

Reparațiunea daunelor cauzate în starea de necesitate. În legătură cu o deciziune a Curții de Casație Belgiene, Buc. 1934.

Les principes generaux de la Responsabilité delictuelle dans les systèmes juridiques en vigueur en Transylvanie et Bucovine (Roumanie). Bordeaux 1934.

Dr. Lazar Iacob:

Prof. la Facultatea de Drept Cluj.

Biserica dominantă și egala îndreptățire a cultelor. Arad, 1936.

Dr. Valer Moldovan:

Prof. la Fac. de Drept, Cluj.

Administrația locală română. Județul și comuna Cluj 1936.

George Șofronie:

Prof. la Fac. de Drept Cluj.

Contribuțiuni la o reconstrucție a dreptului minorităților. Cluj 1936.

Oct. Ionescu:

Doctor și laureat în drept. Lic. în Filosofie.

Curenți actuale de Filosofie juridică germană. Buc. 1936.

Rudolf Busch:

Doctor în Drept. Jude președinte la Trib. Cernăuți.

Nulitățile codului penal Carol al II-lea.

Gh. P. Gheorghiu, Doctor în Drept, Avocat și Fișip Luzis, Publicist:

Cedul Social, traducere din limba franceză.

Potrivit „Inștiințări” anterioare

A apărut

În editura proprie a autorului

Noua procedură penală română

„Curțile cu Jurați”

art. 349-438

un Volum de peste 400 pagini comentate cu adnotări și tot felul de formulăe de

Vasile M. Dimitriu

Consilier la Curte de Apel Timișoara.

Prețul unui exemplar 250 lei neto. Cartea se poate procura — contra cost — dela autor Str. Gh. Lazar 4 Timișoara (cetate) sau prin Decanatele Baroului sau șef. instanțele judecătorești la comandă, în pachete colective, contra ramburs.

Tipografia »ARDEALUL« Cluj Strada Memorandului No. 22.

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate:

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERȚ S. A. SEDIUL CENTRAL CLUJ

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Campia Turzii;

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hațeg, Sibiu, Turda.

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane

George Șofronie

Prof. la Univ. din Cluj.

Principiul Naționalităților în Tratatete de Pace din 1919-1920.

Frontierele României sunt intangibile.

(Premiată de ziarul „Universul”).

București 1936.

A apărut

Tratat de Drept Cambial

de E. Cristoforeanu

Doctor în drept dela Roma. Avocat

Vol. I. prețul 280

Vol. II. (ultimul) prețul 320

Comanda la „Curierul Judiciar” Str. Artei 5

București

A apărut

Colecția de legi și regulamente Tomul XII. partea I. pentru anul 1935

a Consiliului legislativ.

Termenul de eliberare al certificatului de moștenire

Di Dr. Ioan Șerban, avocat din Năsăud aduce în discuțiune o problemă de procedură succesorală de interes practic incontestabil: dacă după trecerea timpului de 3 luni dela deces, dar înainte de a se deschide procedura succesorală, mai pot moștenitorii îndreptățiți să ceară eliberarea certificatului de moștenire.

Discuțiunea câștigă în interes și pentru faptul că Ministerul de Justiție prin circulara Nr. 42059/6. V. 1936 a căutat a rezolva această chestiune de drept pur, pe cale administrativă și corespondentul nostru se întreabă dacă nu cumva greșeste Ministerul când decide că în situațiunea de mai sus nu se mai pot cere și elibera certificate de moștenire.

Cred că opiniunea Dlui Dr. Ioan Șerban este justă și iată pentru care motive:

Legiuitorul succesoral din Transilvania a pornit dela ideea că situațiunile de drept patrimonial rezultând din dreptul de moștenire nu trebuie să rămână neclarificate un timp indefinit. Interese multiple, precum perceperea impozitului de moșteniri, actualitatea cărților funduare, protecțiunea minorilor și în general a celor incapabili și altele, cer ca moștenirile să se clarifice cât mai repede și cu acest scop legiuitorul a stabilit o procedură care se urmează din oficiu în toate cazurile când subsistă un interes social suficient (Capitolul I al Legii XVI din 1894). Procedura aceasta purtată înaintea notarilor publici se încheie, după ce litigiile privitoare la dreptul de moștenire s'au transat contradictoriu, la rigoare pe căile dreptului comun, printr'o deciziune de predare a succesiunii, dată de judecătorie.

Există succesiuni însă care din punct de vedere al dreptului de moștenire apar atât de simple încât orice procedură de desbatere a succesiunii devine inutilă. Acestea sunt cazurile când, în baza dispozițiunilor cap. X din legea arătată, toți cei îndreptățiți punându-se împreună de acord pot cere eliberarea actului oficial care se numeste certificat de moștenitor sau de legatar. Acest certificat de moștenitor sau legatar se obține dela judecătorie printr'o procedură abreviată care înlătură ca inutilă procedura mai lungă a desbaterei de moștenire dinaintea notarului public.

Intr'adevăr, ce să se mai desbată dacă toți cei îndreptățiți s'au împăcat între ei dela început?!

Pentru ca sistemul să funcționeze impecabil legiuitorul a trebuit să fixeze unele termene de reglementare a mersului procedural.

Astfel este natural ca judecătorii să nu pornească procedura desbaterei de moștenire din oficiu dacă... în decurs de 3 luni dela moartea să aștepte un timp oarecare spre a vedea dacă nu cumva moștenitorii se împacă între ei cerând certificatul de moștenire și astfel procedura desbaterei succesorală nu ar mai avea loc. Pentru aceasta art. 4 din lege dispune că: „procedura de moștenire se va deschide din oficiu dacă... în decurs de 3 luni dela moar-

tea defunctului... nimeni din cei interesați nu a cerut deschiderea și nici nu a cerut în același timp eliberarea certificatului de moștenire sau de legatar“. Trebuie deci ca judecătorul să aștepte 3 luni și numai după trecerea lor să deschidă procedura desbaterei succesorală din oficiu afară de cazul 1. când însăși cei interesați cer deschiderea mai degrabă a desbaterei și când judecătorul urmează a satisface cererea pornind procedura înainte de trecerea celor 3 luni și afară de cazul 2. când părțile s'au împăcat cerând certificat de moștenire și când procedura de desbatere înaintea notarului public devine inutilă și se înlătură.

Tot așa de natural este ca odată ce procedura desbaterei de moștenire s'a deschis din oficiu, părțile să nu mai poată cere eliberarea certificatului de moștenire, pentru că 2 proceduri care se exclud una pe cealaltă nu pot avea loc în același timp. Pentru aceasta art. 99 ultim al. dispune: „cererea pentru certificatul de moștenitor se poate înaintea numai până când judecătorii de moștenire deschide din oficiu procedura de moștenire conf. par. 4“.

Cred deci, că la întrebarea: până când se poate cere certificatul de moștenitor, nu se poate răspunde decât cu cele ce dispune art. 99 ultim al. adică: până în momentul când procedura de moștenire se deschide din oficiu.

Fată de această stare a textelor și fată de intențiunea legiuitorului așa cum reiese din ansamblul dispozițiunilor Legii XVI--1894, se mai poate oare sustine că cererea de eliberare a certificatului de moștenire este inadmisibilă dacă au trecut cele trei luni prevăzute de art. 4, cu toate că încă nu s'a deschis procedura desbaterei succesorală?

Pentru noi este evident că nu. Dreptul de a cere certificatul de moștenire este asigurat părților de dispozițiunile Cap. X și este limitat în timp în mod precis de art. 99 al ultim. care face și el parte din acest capitol. Aci este sediul materiei. Dacă legiuitorul ar fi voit să facă din termenul obligatoriu de așteptare al judecătorului prevăzut de art. 4, un termen de decădere pentru exercitarea dreptului de a cere eliberarea certificatului de moștenire, el ar fi spus-o clar în art. 99 al. ultim astfel: cererea pentru certificatul de moștenitor se poate înaintea numai în termen de 3 luni dela moartea defunctului. Inșă legiuitorul nu s'a exprimat așa, ci, în mod cu totul logic, s'a referit la momentul deschiderii din oficiu a procedurii, căci rațiunea sa a fost cea mai susarătată: să evite coexistența a două proceduri cari se exclud principleal.

Pentru aceste motive, socotesc că dacă judecătorii din indiferent care motive întârzie cu începerea procedurii de desbatere succesorală, nimic nu împedecă pe părți ca împăcându-se între ele să ceară certificatul de moștenire înlăturând procedura de moștenire neîncepută și inutilă.

Interesul contrariu al notarilor publici nu constituie un element de interpretare a legii, iar faptul că Ministerul de Justiție prin circulara sa a interpretat de asemenea în sens

contrariu textele examinate, cred că nu poate modifica soluțiunea la care am ajuns, nefiind aci vorba numai de o chestiune de administrație, ci de una care privește unele drepturi ale părților stabilite de legi.

Cluj 18 Ian. 1937.

LIVIU TECLU *maai*strat

Delictete publice în noul Cod Penal

(Urmare).

II.

Să trecem acum la categoria infracțiunilor politice prin natura lor.

Pe baza noului Cod penal, delictete politice prin natura lor sunt: crima de surpare a ordinii constituționale (art. 207 și 208), crima de răsvărire (art. 210), crima de uzurpare militară (art. 212), crima de uzurpare politică (art. 213), crima de împedecare a organizării armatei (art. 214), delictul contra siguranței statului strein (art. 224), delictul contra bunelor relațiuni internaționale (art. 225), complo-tul pt. săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 207 și 210 (art. 227), delictul de împedecare a drepturilor politice sau cetățenesti (art. 232 și 233), crima de rebeliune contra adunării legiuitoare (258 și 260) delictul de instigare publică la săvârșire de infracțiuni politice (327, alin. 2) și delictul de înfruntare a autorității (art. 331).

Aceste infracțiuni, de altfel nu prea numeroase, se pedepsesc întotdeauna cu pedepse politice. Astfel ele chiar dacă ar fi comise din un mobil *nepolitic*, rămân politice și continuă să fie pedepsite cu pedepse politice: din moment ce elementele constitutive ale unor asemenea infracțiuni sunt întrunite în fapt, ele trebuie socotite politice, fără să mai fie nevoie să se cerceteze caracterul mobilului de care a fost inspirat infractorul. În privinta lor, legea a consacrat teoria obiectivă.

În expunerea noastră anterioară am văzut că în baza teoriei obiective criteriul distinctiv între infracțiunile politice și cele de drept comun este natura drepturilor lezate prin infracțiune. Pe baza acestui criteriu ar fi trebuit socotite politice toate infracțiunile care vatămă ordinea politică în vreunul din elementele sale.¹⁾

Legiuitorul nostru n'a consacrat însă în partea specială criteriul obiectiv decât la o parte a infracțiunilor ce lezează *exclusiv* ordinea politică, iar multe din infracțiunile ce ar fi trebuit considerate pe baza criteriului obiectiv politice prin natura lor, sunt pedepsite de noul cod cu pedepse de drept comun.

Socotim că această discriminare pe care legiuitorul nostru o face în sânul categoriei infracțiunilor pur politice poate fi criticată din două puncte de vedere:

1. În primul rând se poate face asupra ei o apreciere de ordin pur teoretic.

În această privință vom spune că legiuitorul român dacă a socotit satisfăcător criteriul obiectiv trebuia să considere politice prin

natura lor toate acele infracțiuni care lezează Statul ca putere politică în unul sau în mai multe din elementele sale, iar dacă n'a socotit satisfăcătoare această teorie trebuia să nu declare ca politică prin natura ei nici o infracțiune.

Calea de mijloc aleasă de legiuitor este de parte de a fi inspirată de un principiu științific și e fructul criticabil al unui eclecticism arbitrar:

2. În al doilea rând, poate fi criticat *felul cum a aplicat legiuitorul* acest sistem eclectic. În adevăr, după cum se va vedea din cele ce urmează, pe baza noii noastre legi penale se poate întâmpla ca din două infracțiuni cu elemente constitutive aproape identice, una să fie socotită de lege infracțiune politică, iar alta infracțiune de drept comun.

Iată un exemplu: Art. 258 prevede că acela care săvârșeste acte de violență sau întrebuințează amenințări grave față de o adunare legiuitoare, de o comisiune a acesteia sau de un reprezentant al lor, în scopul de a împiedeca, în orice mod, exercitiul liber al mandatului sau funcțiunii lor, sau de a-i constrânge ca să ia sau să nu ia o hotărâre sau o dispozițiune, comite crima de rebeliune contra adunării legiuitoare și e pedepsit cu o pedeapsă politică.

Conform art. 259, același fapt săvârșit față de guvern nu constituie infracțiune politică prin natură, ci e pedepsit de lege cu o pedeapsă de drept comun, care poate fi înlocuită, prin aplicarea eventuală a art. 27, cu o pedeapsă politică.

Ar fi greu de spus de ce legiuitorul a stabilit că rebeliunea împotriva adunării legiuitoare e delict politic prin natura lui, iar rebeliunea împotriva guvernului infracțiune de drept comun, când aceste infracțiuni atentează amândouă la una din puterile Statului, cea dintâiu vatămând puterea legiuitoare, iar a doua puterea executivă. Trebuie să ne mulțumim a constata că un principiu călăuzitor în această privință lipsește și că legiuitorul a procedat cu totul arbitrar.

Alt exemplu: Pe baza art. 232, acela care, prin violență sau amenințare, împiedecă pe un cetățean să-si exercite drepturile sale politice sau cetățenesti comite delictul de împedecare a drepturilor politice sau cetățenesti și se pedepsește cu o pedeapsă politică. Această infracțiune politică prin natura ei devine infracțiune de drept comun dacă e săvârșită de un functionar public. (art. 234).

Asa fiind situația, e legitimă întrebarea: De ce această infracțiune e politică prin natura ei atunci când e comisă de un particular și încetează de a fi politică atunci când e comisă de un functionar public? Și schimbă ea natura prin simplul fapt că e comisă de un functionar public? E sigur că nu.

Trebuie să constatăm și aici, ca și în cazul primului nostru exemplu, că legiuitorul, stabilind cari infracțiuni sunt politice prin natură, a procedat cu totul arbitrar.

În legătură cu art. 232 și 234 mai sus citate, se pune și problema naturii infracțiunilor electorale. Care este caracterul acestor infrac-

țiuni? Dl prof. V. Dongoroz la p. 75 a „Codului penal” Regele Carol II” adnotat de Const. G. Rătescu, etc. sustine următorul punct de vedere:

„Infrațiunile *electorale* au fost socotite de prezentul cod ca infrațiuni *politice pure* (art. 232 și 233). Totuși anumite infrațiuni electorale au fost considerate în principal ca infrațiuni de drept comun. (Art. 234 și 235). Chestiunea delicată este dacă față de aceste excepțiuni se mai poate aplica regula din art. 27, alin. 1, fiindcă faptele din art. 234 și 235 se comit cert în împrejurări politice și au neîndoios un mobil politic și totuși legiuitorul l-a pedepsit cu pedepse de drept comun, ceea ce însemnează că de data aceasta el nu a voit să mai țină seamă de împrejurările și de mobilul infrațiunii, cu alte cuvinte avem o excepție dela art. 27 alin. 1”.

Prin urmare, după părerea Dlui prof. V. Dongoroz, infrațiunile electorale sunt în principiu infrațiuni politice.

Dar dacă asupra acestui punct de vedere nu poate fi nici o discuțiune, în schimb opinia pusă în discuție de Dsa că infrațiunile încriminate prin art. 234 și 235 nu ar putea fi nici când pedepsite, prin aplicarea alin. 1 a art. 27, cu pedepse politice și că acestor infrațiuni ar urma să li se aplice întotdeauna o pedeapsă de drept comun, nu poate fi acceptată.

Premisa dela care porneste Dl prof. V. Dongoroz atunci când sustine această părere este faptul că infrațiunile prevăzute la art. 234 și 235 nu se pot comite decât în împrejurări politice și au neîndoios la origine un mobil politic.

Credem că această argumentare nu poate fi primită. În adevăr, infrațiunea încriminată în art. 234, adică împiedecarea prin violență sau amenințare a unui cetățean să-și exercite drepturile sale politice sau cetățenesti, săvârșită de un functionar public, poate fi comisă dintr'un mobil *hotărât nepolitic*. Astfel, în cazul când functionarul care a săvârșit această infrațiune a fost corupt în scopul de a înlesni alegerea unui anumit candidat, este învederat că nu poate fi vorba de un mobil politic. E adevărat că împrejurările de ordin obiectiv (natura drepturilor lezate, etc.) ale acestei infrațiuni vor fi întotdeauna de natură politică, dar faptul că mobilul e hotărât *nepolitic* e o împrejurare, în prezenta căreia, după cum am arătat atunci când am analizat alin. 1, art. 27, judecătorul nu va putea considera o infrațiune de drept comun drept politică prin aplicarea art. 27, alin. 1. Acelas este cazul și pentru art. 235. În o asemenea situație, afirmatiunea că delictele încriminate în art. 234 și 235 au în mod neîndoios un mobil politic și că, astfel, conform alin. 1, art. 27, aceste delictes ar urma să nu poată fi nici când pedepsite cu o pedeapsă de drept comun, nefiind exactă, nici concluzia că faptele prevăzute în art. 234 și 235 nu pot deveni infrațiuni politice prin aplicarea alin. 1 art. 27, trasă din această premisă, nu poate fi acceptată.

Trebue să subliniem apoi că excepțiunile

dela alin. 1, art. 27 sunt determinate de al. 3 al acestui articol în *mod limitativ*. Caracterul limitativ al acestei enumerări interzice doctrinei și jurisprudentei să creeze pe cale de interpretare alte excepțiuni, decât cele arătate la alin. 3, art. 27.

În sfârșit, adoptarea părerii Dlui V. Dongoroz ar însemna agravarea unei greseli, și altfel destul de criticabilă, a legiuitorului.

Am văzut mai sus că art. 232 și 234 pedepsesc două infrațiuni ale căror elemente constitutive, făcând abstracție de faptul că infrațiunea încriminată în art. 232 poate fi comisă de oricine, pe când cea pedepsită de art. 234 numai de un functionar public, sunt absolut identice și totuși cea dintii e infrațiunea politică prin natură, iar a doua e considerată de lege drept infrațiune de drept comun, cu posibilitatea de a deveni infrațiune politică prin aplicarea alin. 1, art. 27. Acest fapt destul de criticabil prin el însuși, s'ar transforma în o gresală mult mai gravă prin această interpretare a Dlui Prof. V. Dongoroz, pe temeiul căreia ar urma ca infrațiunea prevăzută de art. 234 să nu poată dobândi caracter politic nici chiar prin aplicarea alin. 1, a art. 27. Și din acest punct de vedere credem că părerea Dlui prof. V. Dongoroz trebue respinsă.

TUDOR DRĂGANU

Doctor în drept

(Va urma)

Jurisprudențe civile

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I-a
Decizia Nr. 735—1936. Preșidenția Dlui S. N. Tîpei cons.

Pământ rural. Streini. Nu pot stăpâni pământul. Au însă dreptul de a-l mosteni și a realiza valoarea lui. Dacă este detinut de alții, pot intenta acțiuni în revendicare spre a-și stabili dreptul de proprietate. Art. 18 din Constituție.

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă că recurenta a chemat în judecată pe intimatul C. C., revendicând imobilele situate în Tg. Briceni, rămase mostenire dela defuncta ei mamă B. W.

Că Judecătoria rurală Briceni a respins această acțiune, iar Tribunalul Hotin în fata căruia a fost introdus în cauză și intimatul A. C. în calitate de cumpărător al imobilelor în litigiu, prin sentința nr. 1913—1933 a anulat apelul declarat de reprezentantul recurentei și această sentință fiind casată. Tribunalul Bălți judecând ca instanță de trimitere, prin sentința atacată azi cu recurs, a respins apelul recurentei și pentru a hotărâ astfel arată că în fapt este necontestat că recurenta e supusă americană, că mama ei a încetat din viață la 8 Septembrie 1930 și că imobilele revendicate sunt imobile rurale:

Că apoi tribunalul, interpretând dispozițiunile art. 18 din Constituție motivează că prin acest text s'a interzis străinilor dobândirea sub orice titlu precum și detinerea imobilelor rurale în România; că în caz de succesiu-

ne, desi străinul mosteneste pe de cuius, totusi nu poate detine si nici revendica imobilele rurale aflate în succesiune, pretentiunile sale fiind transferate numai asupra valorii în bani a acelor imobile:

Că străinul poate oricând valabil transmite unui cetăţean român bunul succesoral indiferent de faptul detinerii si în atare situatiune, dobânditorul are dreptul să-l revendice de la deţinător: că dacă s'ar admite ca străinul să deţină chiar un interval scurt imobilele rurale, s'ar călea dispozitiunea constitutională care a avut în vedere orice fel de dobândire, deci si succesiunea, mentinându-se străinului dreptul la valoarea bunurilor: că reclamantul trebuind să-şi dovedească titlul său, pârâţul deţinător are dreptul să opună lipsa de bază legală a actiunii si aceasta nu însemnază că se consfinteste un drept de proprietate pentru tertul uzurpator: că legiuitorul constituant nu a desfiintat dreptul de succesiune, ci numai a reglementat exercitiul lui în sensul că acest drept se găseste paralizat atâta timp cât e în patrimoniul străinului care nu poate pretinde bunul în natură, drept care însă renaste în toată plenitudinea lui dacă a fost transmis unui român sau naturalizat român, asa că nimic nu poate împiedica pe străin ca benevol şi pe pretul ce va crede, să transmită bunul: că în ce priveste declaratia verbală a recurentei că-şi restrânge actiunea numai la recunoasterea dreptului de proprietate asupra bunului în litigiu si la obligarea intimatilor de a delăsa bunul, rămânând ca recurenta să lichideze imobilele înainte de executare, această declaratiune nu poate fi tinută în seamă deoarece trebuia făcută în scris si este si inadmisibilă conform art. 327 pr. civ. fiind vorba de o modificare a actiunii în apel pentrucă actiunea intentată la prima instantă este o actiune în revendicare iar nu o petitiune de ereditate, obiectul actiunii fiind restituierea imobilelor.

Că această declaratiune de modificare nu poate schimba solutia procesului într-un câr recurenta si-a mentinut pretentiunea referitoare la delăsarea imobilelor ceea ce art. 18 din Constitutie nu permite: că tribunalul examinând si obiectiunea recurentei că nu s'ar putea reveni asupra jurnalului nr. 15.446 din 1 Decembrie 1932 intervenit înainte de casare, prin care s'a admis în principiu actiunea, găseste că si această obiectiune este nefondată, tribunalul putând să revină asupra acestui jurnal cu singura îndatorire de a-si motiva hotărârea sa: că ce-va mai mult, *Tribunalul Bălţi fiind o instantă de trimitere nu este obligat a respecta decât solutiunea dată de Inalta Curte asupra motivului de recurs, având deplină libertate asupra celorlalte puncte care n'au făcut obiectul motivelor de casare, că în fine, tribunalul înlătură depunerile matrorilor intimatilor constatând pe baza actelor dela dosar că imobilul a aparţinut defunctei B. V. si că recurenta este fiica sa; că, în fine, ea fiind străină nu poate revendica imobilul în natură ci dreptul numai la valoarea lui, asa că actiunea în revendicare bine a fost respinsă de prima instantă.*

Având în vedere că prin motivul III de casare recurenta critică această solutiune susţinând că a fost dată cu denaturare, exces de putere si violarea si gresita aplicare a art. 58, 59 si 62 din legea judecătorilor de ocoale, 327 pr. civ., si 18 din Constitutie deoarece în apel şi-a restrâns iar nu modificat actiunea căci a cerut să i se recunoască numai dreptul de proprietate fără să ceară si predarea imobilului în natură si în tot cazul, tribunalul trebuia să-i admită actiunea în parte, chiar fără această cerere de restrângere:

Considerând că actiunea în revendicare are de scop pe de o parte, stabilirea dreptului de proprietate a reclamantului asupra imobilului în litigiu, iar pe de alta, dobândirea posesiunii aceluşi imobil:

Că asa fiind, atunci când reclamantul se mărgineşte să ceară sau iustitia îi recunoaste numai dreptul de proprietate asupra aceluşi bun, prin aceasta nu s'a modificat ci numai s'a restrâns obiectul actiunii, ceea ce art. 327 pr. civ., nu opreste:

Considerând că în spetă, după cum s'a arătat, este vorba de o actiune în revendicarea unui imobil rural, respinsă de instanta de fond pe consideratiunea că reclamanta fiind străină nu are dreptul să dobândească si să deţină imobile rurale în România:

Considerând că art. 18 din Constitutie prevede în adevăr că numai românii si cei naturalizati români pot dobândi cu orice titlu si detine imobile rurale, în România si că străinii vor avea dreptul numai la valoarea acestor imobile.

Considerând că din această dispozitiune rezultă că legiuitorul nu a înţeles să aducă vre-o schimbare ordinei succesoriale si nici să confere altei persoane calitatea de proprietar, ci numai a voit într'un interes general, să ridice străinilor dreptul de a poseda în România imobile rurale recunoscându-le în schimb dreptul la valoarea lor:

Că, prin urmare, dacă este exact că mostenitorul străin nu va putea fată de prohibitiunea Constitutională să ceară si să obţină dobândirea posesiunii imobilului rural detinut de un tertiu, nimic nu se opune însă ca un asemenea străin să-si stabilească în iustitie dreptul de proprietate ce pretinde că are asupra imobilului, în baza calitatii sale de succesor, în vederea valorificării lui în bani.

Că, asa dar, în spetă, Tribunalul, — indiferent de împrejurarea dacă recurenta isi restrânse-se sau nu actiunea — era obligat să examineze si să admită în parte actiunea cu privire la recunoasterea dreptului de proprietate în ipoteza în care recurenta ar fi dovedit acest capăt de cerere si într-un câr tribunalul a respins în totul actiunea sub cuvânt că recurenta fiind străină nu poate detine si revendica imobile rurale succesoriale, a violat si a aplicat gresit principiile sus mentionate:

Că, în consecinţă, motivul III de casare este întemeiat si fără a mai discuta motivul I si II de casare, recursul urmează a se admite, casând hotărârea atacată cu trimitere la aceia-

și instanță pentru o nouă judecată:

Pentru aceste motive Curtea admite recursul etc.

Inalta Curte de Casație Secția I-a.

Decizia Nr. 312—1934, Preș. Dlul E. Bănescu consilier

Rude apropiate lucrând pe lânaă cei cari îi întrețin. Lipsă de conventie de muncă. Nu se pot ridica pretenții de salariu.

Art. 1152 c. c. a. prevede că dacă cineva ordonă o muncă, se presupune că s'a învoit și la un salariu cuvințios iar dacă acesta nu este stabilit nici prin conventie nici prin lege, îl hotărăște judecătorul.

Acest text de lege însă nu-si are aplicatiunea atunci când ca în spetă instanța stabilește că recurentul este rudă apropiată cu intimati și că de copil a trăit în casa acestora, având un menaj comun și muncind în comun atât pământul unuia cât și al celorlalti, de unde rezultă că în calitate de rude apropiate au înteles să se ajute reciproc, trăind laolaltă și muncind unul pentru altul, recurentul având abia 13 ani când arămas în îngrijirea părinților.

În aceste condițiuni recurentul ar fi avut dreptul la o remunerație, numai în cazul când între ei și intimati ar fi fost stipulată o convenție în acest sens, ceea ce însă chiar recurentul recunoaște că o astfel de înțelegere n'a existat, așa că cu drept cuvânt, Curtea de Apel stabilește că munca depusă de recurent în aceste condițiuni se presupune că a fost gratuită și în orice caz ea se compensează cu aceea depusă de intimati în averea lui și prin urmare față de această stabilire, precizarea cuantumului de muncă depusă de recurent, n'ar fi avut nicio importanță în solutionarea pricinii de oarece n'ar fi putut atrage o remunerație, ori care ar fi fost ea.

Astfel fiind nu poate fi vorba în spetă nici de violarea art. 1152 c.c.a. și nici a principiului îmbogățirii fără cauză.

De asemenea, nu-si are aplicatiunea în spetă nici disp. art. 3 din legea XX din 1877 și nici disp. art. 183 c. c. a. deoarece primul se referă la minori, care împlinind vârsta de 14 ani pot dispune liberi de ceea ce au câștigat prin munca lor, dacă se întrețin singuri, ceea ce în spetă nu este cazul iar secundul se referă la drepturile și obligațiunile dintre părinți și fii adoptivi, ca efecte ale adoptiunii, ceea ce de asemenea nu este cazul dat fiind că o adopțiune în spetă n'a existat.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 16—1935. Președinția D-lui E. Bănescu cons.

Sucesiune. Portiune legitimă. În cari cazuri se acordă în natură și în cari în numerar. În acest din urmă caz. Calcularea ei se face după valoarea din momentul morții lui de cuius.

În practica judiciară, portiunea legitimă se acordă și în natură, însă numai în anumite cazuri excepționale, cum ar fi aceia când prin acțiune se cere a se acorda în natură și ceilalti nu se opun; de regulă însă ea se acordă în numerar.

Acesta fiind principiul și întrucât în spetă intimatul prin acțiune a cerut să i se acorde portiunea legitimă în numerar, bine Curtea de Apel a procedat acordând un numerar.

De asemenea portiunea legitimă nu se calculează la valoarea, de care a avut-o succesiunea la epoca când s'a cerut portiunea legitimă ci la valoarea de care succesiunea a avut-o în momentul morții lui de cuius, ceea ce este și rațional, căci dreptul de a cere portiunea legitimă apare odată cu deschiderea succesiunii și prin urmare acela este momentul când urmează a fi evaluată succesiunea, așa cum bine a procedat în spetă și Curtea de Apel.

În ce privește modul cum Curtea de Apel a evaluat succesiunea defunctului, întemeindu-se pe depozitiile martorilor fără a ordona o expertiză, aceasta este o chestiune de suverană apreciere a instanței de fond care scapă de controlul Curții de Casație, din moment ce Curtea motivează că expertiza o consideră inutilă față de martorii audiati, toti fiind agricultori și cunoscători ai preturilor de circulație.

Deci Curtea de fond, bazată pe declarațiunile acestor martori, a putut să stabilească că valoarea netă a succesiunii în anul 1929 când a decedat M. P., a fost de 566.456 lei și prin urmare portiunea legitimă a intimatului fiind o pătrime din această sumă, bine a fost fixată la suma de 241.614 lei.

Jurisprudențe comerciale

Inalta Curte de Casație Secția III-a

Decizia Nă, 697—35, Președinția Dlul O. Băleanu consilier

Comercial. Din art. 88 din Cod. comerc. rezultă că asociații unei soc. în nume colectiv sunt garanți solidari pentru plata datoriilor societății, dar ei nu răspund pe cale cambială pentru plata cambiilor semnate de societate.

Că în contra soluțiunei Curții de Apel, recurenta reclamantă a formulat un singur motiv de casare, prin care susține că, Curtea de Apel a comis o violare a art. 88 cod. com. și 616 proc. civ. atunci când i-a respins cererea sa pentru plata cambiilor deoarece membrii componentei ai unei societăți în nume colectiv răspund și pe cale cambială de plata cambiilor semnate de societate, iar acțiunea se poate intenta direct și față de membrii societății;

Considerând că art. 88 cod. com. ard. prevede că asociații în nume colectiv sunt obligați solidar cu toată averea lor pentru obligațiunile societății, iar orice convențiuni contrarii acestei dispozițiuni nu au efect față de tertele persoane.

Considerând că din cuprinsul acestui text, rezultă că asociații unei societăți în nume colectiv sunt garanți solidari pentru plata datoriilor și îndeplinirea obligațiunilor luate de societate, însă ei nu răspund și pe cale cambială pentru plata cambiilor semnate de societate astfel că în asemenea condițiuni de drept nu se poate intenta acțiune personală contra asociaților unei societăți în nume colectiv pe baza

ratificată de Statul Român în 1925 trebuia să se ia în considerare jurământul depus în fata notarului public în America, unde între timp s'a schimbat domiciliul:

Considerând însă că din cele ce preced rezultă, că Curtea de Apel prin considerentele deciziunii sale, nu discută și examinează valabilitatea declarațiunii sub jurământ făcută de recurent înaintea notarului public din America și nici nu se pronunță asupra puterii doveditoare în fata instanțelor judecătorești române a acestei declarațiuni, ci își întemeiază soluțiunea pe consideratiunea de principiu, că quantumul pagubei nu se poate stabili numai prin jurământ, fără ca păgubitorul să facă verosimilă lipsa lucrurilor pretinse dispărute:

Considerând că art. 269 din procedura civilă stabilind principiul că dovedirea cade în sarcina părții, care are interesul ca instanța să considere adevărată fapta afirmată, prin art. 369 din același cod se prevede, că dacă în privința împrejurării de fapt decisive, nu stă la dispoziție altă dovadă, instanța va asculta pe adversarul părților doveditoare, exceptându-se dacă acesta însuși cere ascultarea sub jurământ a părții doveditoare sau dacă refuză a mărturisi, iar conform art. 371 proc. civ. dacă numai partea doveditoare are cunostință directă despre împrejurarea de fapt decisivă, pe această instanța o poate admite la jurământ în afară de cazul când adversarul consimte — numai dacă există astfel de împrejurări de fapt, care sprijinesc veracitatea mărturii părții doveditoare:

Că din cuprinsul acestor dispozițiuni rezultă pe de o parte că în lipsa de alte dovezi, instanța este obligată a asculta pe adversarul părții doveditoare în afară de cazul când acesta refuză mărturia sau cere ascultarea părții doveditoare, iar pe de altă parte că dacă adversarul nu are cunostință nemiilocită, ci numai partea doveditoare, de împrejurarea decisivă ce urmează a fi dovedită, sau dacă adversarul are cunostință însă nu poate fi admis la jurământ, instanța poate să admită la jurământ partea doveditoare, dacă adversarul consimte la aceasta sau în lipsa unui atare consimțământ, dacă instanța în aprecierea sa găsește că datele și împrejurările de fapt sprijinesc și fac verosimilă afirmatiunea părții probante:

Că în asemenea situațiune, dar admiterea la jurământ a părții doveditoare, în speță a recurentului, fiind în funcție și condiționată de împrejurarea că veracitatea mărturii sale să fie susținută de împrejurările de fapt ale procesului și întrucât instanța de judecată este suverană, sub rezerva motivării, în aprecierea datelor pe cari le consideră ca început de dovadă relativ la afirmatiunea părții, Curtea de Apel, față de stabilirea neatacată, că recurentul nu a făcut verosimilă alegatiunea că din geamantan ar fi lipsit chiar lucrurile pretinse prin acțiune, cu drept cuvânt n'a ținut seama la rezolvarea litigiului de jurământul pus de recurent și sub acest raport prin soluția dată n'a violat textele invocate prin motivele de casare:

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția III.

Dec. No. 1209—1936. Preșidenția Dlui C. Macri cons.

Afacere de competența judecătorei în prima și ultima instanță. Tribunalul socotit ca instanță de fond când judecă în fond după casare și rămâne instanță de recurs când recursul este găsit nefondat. Revizuire. Competință. Art. 68 și 70 din legea accelerării.

Prin hotărârea autorității industriale a Municipiului Sibiu nr. 9517 din 1928, firma D. M. a fost obligată să plătească lui M. Kr. suma de 22.500 lei, drept leafă pe timp de două săptămâni, pentru denunțarea întempestivă a angajamentului de sofeur.

În contra acestei hotărâri, pârâta a introdus acțiune la Judecătoria Sibiu, iar aceasta prin cartea de judecată nr. C. 14.986 din 1932, a respins acțiunea.

Firma pârâtă a declarat recurs, care a fost respins ca nemotivat de Tribunalul Sibiu s. II-a prin sentința nr. Ca. II 634—932—8.

În contra cărții de judecată firma pârâtă a introdus acțiune de revizuire la zisa judecătorie, care a fost respinsă.

În contra noiei cărți de judecată pârâta a făcut recurs pe care Tribunalul Sibiu s. I-a prin sentința nr. Ca. 2.929 dn 1934 l-a respins și a stins procesul pentru cazul de incompetență prevăzut de art. 180, pct. III proc. civ. ard., motivând că față de dispozițiunile art. 70 alin. 8 din legea de accelerare, tribunalul este a se considera ca instanță de apel, investită cu dreptul să judece din nou cauza în fond și că deci, potrivit art. 566 alin. 1 proc. civ. ard. acțiunea de revizuire trebuia înaintată la instanța de apel, adică la tribunal, nu la judecătorie. —

În contra acestei sentințe Parchetul General al acestei Inalte Curți, a introdus recurs în interesul legii, susținând că tribunalul a violat art. 70 alin. 8 din legea accelerării judecățiilor, art. 106 din legea judecătoriilor de ocoale, art. 180, 563 și 566 proc. civ. ard., când s'a socotit ca instanță de apel și deci a stabilit că nu judecătoria, ci tribunalul era competent să judece cererea de revizuire.

Este exact în drept, după cum bine și tribunalul argumentează, că cererile de revizuire se îndreaptă la instanța de apel, adică la ultima instanță de fond care a judecat în cauză.

Însă, potrivit art. 68 din legea de accelerare, afacerile în care se reclamă capitalul până la 5.000 lei implicit se judecă de judecătoriile de ocoale în primă și ultimă instanță, iar potrivit art. 70 din aceeași lege, hotărârile acestora sunt supuse recursului la tribunal, care dacă găsește întemeiate motivele pentru care s'a atacat, evoacă întreaga afacere pe care o judecă în primă și ultimă instanță după regulile competenței sale.

Din interpretarea acestor texte rezultă că în afacerile sub 5.000 lei tribunalul este socotit ca instanță de casare, însă atunci când găsește că recursul este fondat, el se transformă în instanță de fond, judecând în locul judecătorei, în primă și ultimă instanță, căreia în

mod normal ar trebui să i se restituie afacerea spre judecare.

Deci, atunci când tribunalul judecă după casare în fond un atare litigiu, el este socotit ca instanță de fond, pe câtă vreme atunci când recursul este găsit nefondat, el rămâne instanță de recurs.

Astfel fiind și întrucât în spetă se constată că recursul introdus de firma pârâtă a fost respins de tribunal ca nemotivat, urmează că el a judecat în spetă ca instanță de casare, iar nu ca instanță de fond, așa că cererea de revizuire, față de cele expuse mai sus, bine a fost introdusă la judecătoria, care a fost prima și ultima instanță de fond.

Însă tribunalul hotărând în sens invers și anume că cererea de revizuire trebuia introdusă la tribunal, prin aceasta a violat textele menționate mai sus, astfel că recursul trebuie admis, iar hotărârea tribunalului casată în interesul legii în acest punct.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I-a.

Decizia Nr. 220-1936 Președinția Dlui S. Tipei cons.

Apel introdus de o parte care n'avea calitate. Ratificare. Se face înaintea instantei de apel. Legea nu fixează termen fatal pentru ratificare. Aplicație în materie de apel la cetățenie.

Din sentința atacată cu recurs rezultă că recurentul a făcut cerere Primăriei orașului Turda de a fi înscris în registrul de naționalitate al acestei comune.

Prin decizia 13611 din 1934 primăria admite cererea.

În contra acestei decizii face apel polițaiul orașului, iar primul procuror al tribunalului local aderă la apel; prin autorizația nr. 30.493 Ministerul de Interne delegează poliția orașului să facă apel.

Prin sentința atacată cu recurs, tribunalul admite apelul ministerului și aderarea la apel a parchetului și respinge cererea de înscriere a recurentului.

Pentru a hotărî astfel tribunalul constată mai întâi că prin delegația dată de minister Poliției orașului Turda de a introduce apel, înseamnă că ministerul a ratificat toate actele făcute în cauză de poliție. În fond, din faptul stabilirii recurentului în Budapesta și obținerea pașaportului maghiar, cu care a venit în România în 1922, deduce că numitul s'a supus unei protecțiuni streine, astfel că el a pierdut naționalitatea română.

Prin motivele de casare se pretinde că tribunalul a violat art. 56, 57 și 64 din legea pentru dobândirea cetățeniei române și a interpretat greșit art. 36 din aceeași lege, când a admis apelul Ministerului de Interne și aderarea la apel a parchetului, deoarece poliția neavând drept să facă apel, autorizația ulterioară, dată de minister după expirarea termenului de apel, nu constituia o ratificare. Neexistând apel, nici parchetul nu putea adera. În fond se pretinde că utilizarea pașaportului maghiar se datorește imposibilității pentru recurent de a

se repatria, de atunci neexistând relațiuni diplomatice între România și Ungaria.

Art. 505 pr. civ. transilvăneană aplicabil în spetă, prevede că, dacă un apel a fost înaintat de o parte care n'avea capacitatea, acest defect se poate înlătura prin ratificarea făcută înaintea instantei de apel.

Intrucât în acest text nu se fixează un termen fatal în care să se facă ratificarea, legea cerând numai ca ea să se facă în instanță, nu în termenul de apel, și întru cât în spetă este constant că ministerul, cel în drept să apeleze, a ratificat apelul poliției, ca atare prima parte a motivelor de casare este nefondată.

Inalta Curte de Casație Secția II.

Decizia No. 905-1936. Președinția Dlui T. Radu cons.

Execuție imobiliară. Cerere de desființarea urmăririi pe baza legii conversiunii. Nearătarea de către legea din 7 Apr. 1934 a instanței competente să constate calitatea de debitor agricol sau urban a urmăritilor. Se aplică dreptul comun. Art. 39 alin. 1 din legea LIV din 1921 și art. 68 și 69 din legea conversiunii din 1934.

Debitorii T. și M. M. urmăriti de firma creditoare Banca Comercială și Industrială din Oravita asupra imobilelor lor până la stadiul de vânzare în licitație publică și darea încheierii lor cu datele de 8 Aprilie și 20 Mai 1932 de înregistrarea dreptului de proprietate în folosul firmei urmăritoare ca adjudecată, respectiv în favorul adjudecatarului Dr. I. F., după ce li se admisesse cererea de suspendarea măsurilor de urmărire până la stabilirea dreptului lor la beneficiul legilor de asanare prin respingerea recursului în casare a firmei urmăritoare și adjudecatare de această Inaltă Curte, introdusă la 24 Aprilie 1934 o cerere la judecătoria Sasca Montană, ca instanță de carte funduară care a efectuat execuția imobiliară cerându-i ca în conformitate cu dispozițiunile art. 68 din legea dela 7 Aprilie 1934 să se desființeze toate măsurile de urmărire în această cauză, iar judecătoria prin încheierea c. f. nr. 545 din 1934 respinge această cerere de motiv că nu e competentă a judeca asupra dreptului la beneficiul legii de lichidarea datoriiilor al urmăritilor.

În contra acestei încheieri debitorii au declarat apel (recurgere) iar Trib. Caras prin încheierea nr. 1842. 8. 1934 respingând apelul (recurgerea) numiții debitori în contra menționatei încheieri au declarat recursul de frată.

Tribunalul pentru a confirma încheierea primei instanțe, motivează că cererea de desființarea măsurilor de urmărire implică și constatarea calității de debitori agricoli sau urbani a urmăritilor, iar legea din 7 Aprilie 1934 neavând dispunând că ce anume instanță e competentă a statua în această privință, trebuiesc aplicate normele dreptului comun, adică în spetă, dispozițiunile art. 39 alin. I din legea LIV din 1912, potrivit căreia asupra cererii de încetarea sau restrângerea dreptului de execuție hotărâște instanța care a ordonat execuția și care în spetă este tribunalul, la care astfel urmăritii

trebuiau să-si introducă cererea.

Art. 68 și 69 alin. penultim din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, prevăzând că instanța de fond sau de urmărire sunt competente a desființa măsurile de urmărire în ființă, cât și a se pronunța asupra faptului că debitorul beneficiază sau nu de asanare, urmează că în speță Judecătoria Sasca Montană, ca autoritate de carte funduară ce efectuează urmărirea imobiliară, era competentă să se pronunțe asupra cererii debitorilor de a li se desființa toate măsurile de urmărire conf. legii de asanare, așa că instanțele de fond numai printr'o gresită interpretare, a legii, au făcut aplicarea în cauză a dispozițiilor procedurii ardelenene.

În asemenea situațiune, recursul fiind fondat, Înalta Curte urmează a casa ambele încheeri ale instanțelor de fond, respectiv încheierea nr. 545 din 1934 a Judecătoriei Mixte Sasca Montană secția c. f. și încheierea nr. 1842, 8. 934 a Trib. Caras, cu trimitere spre o nouă judecată la instanța competentă, adică Judecătoria mixte Sasca Montană secția cărții funduare.

Înalta Curte de Casație Secția I.

Decizia No. 331—935. Preș. Al. Luca preș.

Apel făcut numai de una din părțile cari au fost obligate la prima instanță. Cererea de perimare cu citarea numai acestei părți. Valabilitate.

Prin motivul de recurs se pretinde că tribunalul ar fi violat art. 257 din procedura civilă și ar fi comis un exces de putere admitând cererea de perimare fără citarea tuturor părților care au figurat în acțiunea de partai.

Se mai adaugă că întru cât în intervalul dela introducerea cererii de perimare neregulară făcută, și până la judecarea ei, recurenta a făcut cerere de redeschiderea procesului depunând și taxele de citare a tuturor părților și obținând termen pentru judecarea apelului, sentința dată este casabilă.

Cererea de perimare fiind o cerere incidentă introdusă în cursul acțiunii principale de acei care au interes pentru stingerea instanței, ea are caracterul unei proceduri excentionale, restrânsă la acele părți care au cerut perimarea la cele care figurează în actul a cărui perimare se cere.

Acestea fiind singurele părți între care se găsește circumcis procesul de perimare dedus în judecată și singurele interesate, urmează că numai ele au a fi citate în acest proces, chiar dacă în procesul principal figurează și alte părți care n'au făcut apel și nici n'au înțeles să ceară perimarea.

Apelul a cărui perimare s'a cerut fiind introdus numai de unul din intimati și discutarea asupra perimării lui fiind restrânsă numai la acest apelant care este singurul interesat dintre intimati, cum și la acei cari au introdus cererea de perimare, urmează că numai aceste părți singure aveau a fi citate înaintea instan-

ței sezizate cu judecarea cereri de perimare, ceea ce făcând, tribunalul n'a violat întru nimic dispozițiunile art. 257 pr. civ. astfel că recursul fiind nefondat se respinge.

NOTA. Se referă la vechiul regat.

Înalta Curte de Casație Secția I.

Decizia No. 1099—934. Preșidenția Dlui S. Tipei cons.

Cărți funduare. Intabulare gresită. Corectarea erorii. Are efect începând de la data introducerii cererii de corectare, nu dela data introducerii cererii de intabulare.

Corectarea unei erori materiale evidente, strecurată într'o deciziune dată de instanța de carte funduară, se face conform regulilor din regulamentul cărților funduare, oricând s'a observat eroarea, iar nu numai în limitele termenului de recurs.

Însă, potrivit art. 61 din regulamentul cărților funduare, cererea de corectare nu poate avea efect decât din momentul înregistrării ei, tinându-se deci în seamă situațiunea din acel moment a cărții funduare, pentru a nu se leza drepturile tertilor pe cari acestia le-au dobândit în cartea funduară; în intervalul de timp dela înregistrarea cererii de corectare.

Așa fiind, urmează că în speță tribunalul admitând recursurile făcute de intimata Banca Generală de Credit, trebuia să îndrumeze Judecătoria de ocol, să corecteze decizia nr. 464 din 1927 și 927 din 1931 cu efect din momentul înregistrării cererilor de rectificare iar nu din momentul înregistrării cererii de intabulare a dreptului de ipotecă, 7 Mai 1927.

Prin această soluțiune fiind lezate drepturile tertilor, cari au dobândit drepturi în cartea funduară, posterior datei de 7 Mai 1927 și anterior datei introducerii cererilor de corectare, din acest punct de vedere motivele de casare sunt întemeiate și deci recursul urmează a fi admis, casându-se decizia atacată cu recurs, cu trimitere la aceeași instanță spre o nouă judecare.

Jurisprudențe penale

Înalta Curte de Casație și Justiție Secția II.

Decizia No. 3133—936. Preșidenția Dlui N. Stănilă cons.

Contrabandă la legea vămilor. Amendă. Transformarea ei, în caz de insolabilitate a contravenientului, în închisoare conform art. 28 din C. P. Roman. Extinderea leii vămilor și în Ardeal. Extinderea, implicit, și a consecințelor penale.

DELIBERAND.

Asupra recursului declarat de contravenienta văduva lui Sz. I. în contra deciziei penale Nr. 567—1935 a Curții de Apel Cluj Secțiunea I prin care s'a respins în baza art. 379 al. IV. pr. pen., recursul făcut de nu-

mita contra incheierii Nr. Ga. I. 4519—1930 a Trib. Hunedoara.

Văzând că prin motivele de casare invocate se susține în esență că fapta contravenientei s'a produs sub imperiul vechei legi a vămilor și deci transformarea amenzii în închisoare urma să fie făcută în baza art. 194 din Legea Gen. a Vămilor din 1905, nu în virtutea art. 192 din legea vămilor din 1933 cum s'a făcut în spetă și că amenda aplicată având caracter civil nu putea fi transformată în închisoare decât numai în cazul când insolvabilitatea urmăritului se constată printr'un proces-verbal încheiat de organele fiscale de urmărire, ceiace în spetă nu s'a constatat și că s'au violat și dispozițiunile art. 53 al. I. cod. penal ardelean care prevede că nici o transformare de amendă în închisoare nu poate trece de 6 luni când amenda este principală și de 3 luni când amenda este secundară.

Având în vedere că în fapt se constată că văduva lui Sz. I. a fost amendată definitiv prin sentința Tribunalului Hunedoara din 15 Martie 1932 cu suma de 167.630 lei pentru faptul că a vândut țesături de mătase provenite din contabandă.

După trei ani dela condamnare, percepția fiscală Lupeni, prin procesul-verbal dela fila 136 din dosar constată că după ce s'au făcut și urmat toate gradele de urmărire s'a constatat că numita contravenientă este insolvabilă și pe baza acestui proces verbal, organele vamale au cerut Trib. Hunedoara transformarea amenzii în închisoare și prin incheierea din 28 Februarie 1935 tribunalul a transformat amenda într'un an de zile închisoare conf. art. 192 din Legea Vămilor din 1933 și art. 28 din Codul penal român.

În contra acestei încheieri s'a făcut recurs la Curtea de Apel din Cluj care motivează, prin deciziunea atacată, că faptul de contrabandă a fost judecat în 1932 și la transformarea amenzii s'a aplicat dispozițiunile legii din 1933, căci în spetă, nu trebuia sancționat un fapt petrecut sub legea veche ci se execută o sentință rămasă definitivă.

Că, în executarea acestei sentințe, nu se aplică nici art. 194 din legea veche a vămilor și nici art. 192 din noua lege, transformarea amenzii rămânând a se face în baza legii pentru maporarea amenzilor și a art. 28 c. d. român și respinge apelul ca nefondat.

Considerând că legea vămilor fiind extinsă și în Ardeal urmează să se aplice textele corespunzătoare din codul penal român la care se referă această lege și care texte implicit au fost extinse într'un câțeva vorba de aplicația legii vămilor.

Că și după art. 194 din legea generală a vămilor din 1 Iulie 1905 cu modificările din 16 Oct. 1921 și după art. 192 din noua lege a vămilor, amenzile pentru contrabandă se transformă în închisoare în caz de insolvabilitate.

Că în spetă contravenienta a fost condamnată la 167.630 lei amendă vamală pen-

tru contrabandă făcută în anul 1932 și este insolvabilă, după cum rezultă din procesul verbal al percepției fiscale Lupeni, astfel că amenda urma să fie transformată în închisoare conf. prev. art. 194 din legea Generală a Vămilor din 1905, text menținut și în noua lege a vămilor din 1933 prin art. 192, și această transformare în închisoare s'a efectuat în baza art. 28 din codul penal român, modificat prin art. 1, 2 și 4 din legea majorării amenzilor din 26 Martie 1933 care prevede că durata închisorii se va socoti câte 50 lei amendă drept o zi de închisoare, și că durata închisorii nu va putea fi în asemenea caz mai mare de un an.

Că deci instanța de apel a făcut o corectă aplicare a legii și prin urmare motivele de casare sunt nefondate și recursul urmează a fi respins ca atare.

Jurisprudențe la diverse legi

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I.

Decizia No. 230—1936. Președinția Dlui S. Tipei cons.

Legea conversiunii. Debitor. Oferta făcută după legea din 1933. Nu poate fi asimilată declarațiunii cerute de art. 7 din legea dela 1934. Declarațiune. Omisiunea din partea debitorului a unei părți din venit. Nu atrage decăderea din beneficiul legii. Elementele cerute de art. 10. Omisiune și rea-credință. Trebuie să se facă dovada fiecărui element. Art. 10 din legea lichidării datorilor din 7 Aprilie 1934.

Curtea.

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs, din care rezultă că intimatul I. T. a cerut în baza unui act de ipotecă să se constate că debitorul său Căpitan E. D. este decăzut din beneficiul legii de lichidare, deoarece cu rea-credință a declarat un venit brut al imobilului ipotekar mai mic decât cel real și a ascuns o parte din activul său:

Că atât Tribunalul Ilfov s. IV-a. prin sentința nr. 1451 din 1934, cât și Curtea de Apel București s. IV-a. prin decizia atacată cu recurs, au admis cererea:

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel adoptând și motivele primei instanțe, constată în fapt că deși venitul brut al imobilului ipotecat, stabilit de percepția respectivă, era de 36.000 lei, debitorul recurent prin cererea de lichidare l'a declarat numai de 22.000 lei, și n'a declarat o parcelă de teren de 250—300 m. p., pe care o posedă; că, astfel fiind, potrivit art. 10 din legea lichidării datorilor, recurentul este decăzut din beneficiul acestei legi:

Că, adăogă Curtea de Apel, din moment ce recurentul a înțeles să mai facă o declarație sub imperiul legii din 1934, a renunțat implicit la declarațiunile făcute conform legii din 1933; că, din moment ce legea din 1934 se referă la venit, acesta nu poate fi decât cel constat de

fisc, așa că probele făcute de recurent, spre a dovedi că altul ar fi venitul, sunt neopozabile față de intimat și nu pot înlătura certificatul percepției: că, odată ce recurentul avea și parcela de 250—300 m. p., trebuia s'o declare. Cunoștința ce ar fi avut creditorul despre ea sau faptul că nu produce venituri nedispensându-l de această obligație: că ne întemeiată este și susținerea că intimatului ar fi recunoscut recurentului dreptul de a beneficia de legea din 1933, pentrucă art. 74 din legea din 1934 consideră nule ofertele făcute sub legea din 1933 și pentrucă însuși recurentul a renunțat la legea din 1933, făcând o nouă declarație potrivit legii din 1934:

Având în vedere că prin motivul I de casare se impută Curții de Apel că ar fi violat art. 7 din legea pentru lichidarea datoriilor din 7 Aprilie 1934 și ar fi comis un exces de putere prin aceea că a examinat valabilitatea declarației de asanare făcută sub imperiul acestei legi deși, potrivit citatului text de lege, sunt operante declarațiile făcute sub imperiul legilor anterioare de asanare iar în speță recurentul a făcut declarație sub imperiul legii din 14 Aprilie 1933, lege care nu cere să se arate și activul;

Considerând că prin art. 7 din legea lichidării datoriilor din 7 Aprilie 1934 se consideră ca definitive declarațiile de asanare făcute sub regimul legilor din 19 Aprilie 1932, 26 Octombrie 1932 și 14 Aprilie 1933:

Considerând însă că legea din 14 Aprilie 1933 nu prevede obligația de a face declarație, aceasta fiind prevăzută numai de legile din 1931 și 1932, iar faptul că în art. 7 din legea din 1934 se declară definitive și declarațiile făcute în baza legii din 1933, constituie numai o greșală de redactare a textului, iar din moment ce sub regimul legii din 1933 nu existau declarații, nici nu poate fi vorba de valabilitatea declarațiilor făcute sub imperiul acelei legi:

Că este exact că legea din 1933 prevede facerea unor oferte, dar acestea nefiind declarații în sensul legii din 1934 și neavând caracterul acestora, nu se poate admite că această din urmă lege, prin art. 7 ar fi înțeles să considere acele oferte ca declarații:

Că, astfel fiind, Curtea de Apel n'a comis niciun exces de putere și n'a violat textul de lege invocat de recurent, când a cercetat dacă declarația făcută de recurent sub regimul legii din 1934 întruneste condițiile cerute de această lege, așa că motivul I de casare nu este întemeiat.

Având în vedere că prin acest motiv se impută Curții de Apel că ar fi comis un exces de putere și ar fi aplicat gresit legea din 7 Aprilie 1934, prin aceea că a aplicat decăderea din art. 10, pe motiv că în declarație recurentul a arătat că venitul imobilului ipotecat este de 22.000 lei, în loc de 36.000 lei, cum rezultă din roluri, deși, sustine recurentul, decăderea din acest articol se aplică numai acelor care au omis o parte din activul lor, nu și acelor care n'au arătat adevăratul venit:

Considerând că legea pentru lichidarea

datoriilor fiind specială dispozițiunile ei sunt de strictă interpretare și prin urmare nu se pot aplica decăderi decât numai acolo unde legea le prevede în mod expres:

Considerând că art. 10 din citata lege pronunță decăderea numai pentru acei debitori care au omis cu rea credință o parte din activul lor, dar nici acest text de lege și nici vreun altul nu prevede vreo sancțiune pentru acei ce nu vor arăta în mod exact venitul pe care îl are debitorul: că nu se poate admite că prin cuvântul „activ“ legiuitorul ar fi înțeles și venitul, deoarece la art. 8 se prevede în mod expres că debitorii sunt obligați să declare în mod exact atât activul cât și veniturile pe care le are, prin urmare se face distincție între activ și venit:

Că, astfel fiind, Curtea de Apel numai prin exces de putere și făcând o gresită aplicare a acestui text de lege, a putut să-l considere pe recurent ca decăzut din beneficiul acestei legi pe consideratiunea că n'a arătat în mod exact venitul imobilului ipotecat, așa că motivul II de casare este întemeiat.

Având în vedere că prin acest motiv se impută Curții de Apel că ar fi violat art. 10 din legea pentru lichidarea datoriilor din 1934 și ar fi comis un exces de putere și o nemotivare prin aceea că l'a considerat pe recurent decăzut din beneficiul legii pe consideratiunea că a omis să arate în declarație că posedă o parcelă de teren de 250—300 m. p., deși, sustine recurentul, legea cere ca omisiunea să fie comisă cu rea credință, pe când în speță reaua credință nu este constatată din alte probe și a fost dedusă de Curtea de Apel din simplul fapt că recurentul a omis a declara și acest teren ceea ce ar fi inadmisibil:

Considerând că art. 10 din legea pentru lichidarea datoriilor din 1934 prevede că decădere din beneficiul acestei legi e numai pentru aceia care vor fi omis cu rea credință să declare o parte din venitul lor:

Că dar, din acest text rezultă că legea cere două elemente distincte, și anume: omisiunea și reaua credință: urmează că pentru a se putea aplica această decădere trebuie să fie dovedită existența fiecăruia din aceste două elemente și prin urmare reaua credință trebuie să fie constatată în mod independent de omisiune, că este adevărat că constatarea relei credințe este o chestiune de fapt și de apreciere, de atributul suveran al instanței de fond, dar față de textul legii, care este de strictă interpretare, această constatare trebuie să fie făcută în baza oricăror probe admise de lege, dar nu poate fi dedusă numai din simpla împrejurare că partea a omis să treacă în declarație o parte din activ, căci în acest caz, cele două elemente cerute de lege s'ar reduce la unul, pe când legea prevede în mod expres că omisiunea trebuie să fie comisă cu rea credință.

Că astfel fiind, Curtea de Apel numai prin exces de putere și cu violarea art. 10 din legea pentru lichidarea datoriilor din 1933 a considerat pe recurent decăzut din beneficiul legii pe consideratiunea că reaua lui credință

rezultă din simplul fapt că a omis să declare și un teren ce posedă, așa că motivul III de casare este de asemenea întemeiat:

Că, dar motivele II și III de casare fiind întemeiate, recursul urmează să fie admis, căsându-se decizia atacată și trimitându-se pricina la aceeași Curte de Apel spre o nouă judecare.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

Inalta Curte de Casație Secția I.

Decizia No. 24—936 Preșid. T. Magheru cons.

Venitul debitorului. Din venitul total se scade numai 80.000 lei și venitul locuinței, nu și celelalte scăderi admise de legea contribuțiilor directe.

Legea pentru lichidarea datoriilor precizând că din venitul total al debitorului se va scădea 80.000 lei și venitul locuinței, prin aceasta a exclus orice alte scăderi, deci și scăderile pe cari autoritățile fiscale le-ar putea face în baza legii contribuțiilor directe cu ocazia fixării impozitului și prin urmare în speță Curtea de Apel cu drept cuvânt nu a scăzut din venitul total al recurentului alte sume afară de cele prevăzute de legea lichidării datoriilor.

Este neîntemeiată și imputarea ce se aduce Curții de Apel că ar fi refăcut venitul recurentului fără ca această chestiune să fi fost pusă în discuția părților, deoarece din dosar se constată că înaintea Curții de apel ambele părți au discutat această chestiune.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I.

Decizia No. 23—1936, Preșidenția D-lui T. Magheru cons.

Veniturile debitorului trecute în matricolele fiscale. Creditorul poate face dovada că nu sunt cele reale.

Legea pentru lichidarea datoriilor prevăzând prin art. 1 punct. B alin. b că în calcularea veniturilor debitorului se va ține seamă de matricolele fiscale și de calculul făcut cu prilejul impozitului global pe 1933, prin aceasta n'a interzis instanțelor de judecată care, — judecând acțiunea, sunt competente să judece și excepțiunea — să admită creditorului să facă dovada, că sumele declarate de debitor la fisc în scopul stabilirii impozitului său global nu sunt exacte și să refacă calculul veniturilor reale, singurele cari pot fi luate în considerare din punct de vedere al aplicării dispozițiilor legii pentru lichidarea datoriilor și prin urmare în speță, Curtea de Apel a fost autorizată să admită cererea creditorilor și constatând că venitul declarat la fisc nu este exact, să stabilească venitul real al recurentului, așa că este neîntemeiată imputarea ce se aduce Curții de Apel în această privință.

Curtea de Casație Secția II.
Decizia No. 1556—936 Preșid. C. G. Rătoscu președ.

CONCORDAT AGRICOL. — Suspendare de executare. — Competența instanței de urmărire. (art. 50 legea de lichidare a datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934).

Având în vedere că în ziua de 23 Noiembrie 1934 fiind pe rol înaintea Tribunalului Prahova S. I-a vânzarea silită a averii imobiliare proprietatea debitorului N. C. începută după stăruința creditoarei ipotecare E. N. A. s'a ridicat din partea celui dintâiu un incident de suspendare a urmăririi motivat pe faptul că făcuse cerere pentru a i se recunoaște beneficiul concordatului preventiv prevăzut de art. 50 din legea lichidării datoriilor, cerere care i-a fost admisă în principiu de Tribunalul Prahova S. II-a și deci trebuia să se aștepte pronunțarea Comisiunii de arbitri după care să continue executarea.

Că instanța de urmărire a respins acest incident prin jurnalul de adiudecare provizorie Nr. 13701—1934, jurnal atacat de debitor cu recurs odată cu ordonanța de adiudecare.

Că, în sprijinul soluțiunii sale, tribunalul motivează că pentru a beneficia de dispozițiunile art. 50 din legea lichidării, debitorul comerciant trebuie să îndeplinească anumite condițiuni, ori recurentul nu a făcut nici o dovadă în această privință, ci a cerut ca suspendarea vânzării să se dispună numai în baza cererii introduse la secțiunea II-a care, în opinia sa, este singură competentă să stabilească dacă poate beneficia de prevederile legii.

Că, art. 50 nu cuprinde nici o dispoziție care să arate ce instanță este competentă a statua dacă un comerciant îndeplinește sau nu condițiunile necesare, așa că urmează să se aplice prevederile art. 69 al. penultim și ultim din lege care reglementează fără a distinge între diversele categorii de debitori beneficiari, competența instanțelor și modul de judecată pentru litigiile având de obiect stabilirea aptitudinii unui debitor de a beneficia de leg.

Că potrivit art. 69 susmenționat al cărui dispozițiuni sunt de aplicatiune generală, creditorii au dreptul ca pe calea unei acțiuni principale sau pe calea unei excepțiuni la cererea de suspendare a urmăririi, cum este în speță să probeze că debitorul nu îndeplinește condițiunile de admisibilitate a concordatului, considerațiuni din care tribunalul deduce că recurentul era dator să dovedească acele condițiuni chiar în instanța de excepțiune și că el nefăcând o atare dovadă, nu poate fi primită cererea suspendării.

Având în vedere că prin motivele de casare debitorul N. C. sustine că chestiunea de a se ști dacă el avea sau nu calitatea să invoce dispoz. art. 50 din legea de lichidare nu era de competența tribunalului de urmărire, rolul acestuia fiind numai de a suspenda executarea înată ce constată convocarea comisiunii de creditori, prin urmare numai cu violare de lege, exces de putere și incompetență a putut

Tribunalul Prahova S. I-a să-i respingă cererea de suspendare susținând că nu dovedise existența condițiilor legale, condițiuni ce trebuiau stabilite numai înaintea tribunalului Prahova S. II-a investit cu procedura concordatară și care tocmai constatând că cerințele art. 50 se găsesc satisfăcute i-a admis cererea de convocare.

Considerând că art. 50 al legii în vigoare pentru lichidarea datorilor a înființat un concordat special de care se pot folosi comercianții și industriași dacă satisfac condițiile cerute de acest text.

Că, pentru obținerea unui asemenea concordat special debitorul va cere tribunalului ca să se procedeze la convocarea creditorilor pentru a declara dacă acceptă propunerea de aranjament, a comerciantului făcută de acesta în însăși cererea de convocare, acceptare în urma căreia propunerea devine obligatorie pentru toate părțile (art. 50 al. 1).

Că în caz contrar — adică dacă aranjamentul propus va fi refuzat de creditori — chestiunea se va deferi unei Comisiuni de arbitraj compusă dintr'un judecător al tribunalului, ca presedinte, dintr'un delegat al creditorilor, ales de îndată de adunarea creditorilor, și dintr'un delegat al debitorilor (art. 50 al. II, că, în sfârșit, textul adaugă că cererea de convocare a creditorilor are de efect suspendarea oricărei urmăriri, neputându-se de asemenea înființa nicio măsură de asigurare până la încheierea aranjamentului cu creditorii sau până la darea hotărârei comisiei de arbitraj (Art. 50, al. IV).

Considerând că dispozițiile de mai sus au fost înscrise ca un avantaj exceptional pentru debitorii comercianți și industriași pe cari art. 69 lit. b din legea lichidării îi declară excluși dela beneficiul cap. I și II; că din această cauză încuviințarea concordatului prevăzut de art. 50 este subordonată unor condițiuni și formalități asupra cărora numai tribunalul de fond are căderea legală să se pronunțe, mai ales că va trebui să țină seamă și de dispoz. legii concordatului preventiv cari, întrucât e vorba de convocarea creditorilor, verificarea creanțelor și modul de votare, sunt aplicabile și procedurii reglementată de art. 50, conform al. III din acest text de lege.

Că, în ce privește tribunalul de notariat sau de urmărire, atribuirea lui este limitată la constatarea faptului dacă debitorul a făcut cerere de convocare la instanța competentă, în care caz el nu poate decât să suspende executarea, după cum dispune formal art. 50 al. IV; că în afară de măsura suspendării care devine necesară și obligatorie ori de câte ori se va face dovada că partea s'a adresat cu cererea sa jurisdicțiunii de fond, instanța de urmărire nu mai are nici un fel de competență cu privire la aplicarea art. 50 din legea de lichidare, deci nu va putea să discute nici admisibilitatea concordatului preventiv din punct de vedere al condițiilor impuse debitorului solicitant.

Că deși este exact că art. 50 nu indică așezarea competenței tribunalului sesizat cu cererea de convocare de a se pronunța tot el și a-

supra admisibilității ori inadmisibilității propunerii debitorului, în mod exclusiv, această competență rezultă totuși din spiritul și economia textului, fiindcă o procedură nu poate fi scindată și atribuită în parte instanței de execuție, care va statua în mod sumar și rapid după regulile proprii unor asemenea jurisdicțiuni, iar judecătorii firești ai comerciantului să se vadă obligați a respecta o hotărâre dată pe cale incidentală de alții judecători, când după lege ei au deplină putere să decidă dacă debitorul are calitatea de a fi lichidat în condițiunile art. 50.

Că, în consecință, este eronată afirmațiunea tribunalului că în lipsa unei dispozițiuni speciale pe care acest text nu o cuprinde, trebuiesc aplicate normele generale din art. 69 al. penultim și ultim cari recunosc în aceiași măsură instanțelor de fond și celor de urmărire dreptul de a se pronunța asupra chestiunii dacă debitorul intră în prevederile legii de lichidare, aceasta întrucât dispozițiunile ce se invocă se referă la chestiunile propriu zise de asanare și nu privesc materia concordatului care, fiind cu totul exceptională, este rezervată de lege instanțelor de drept comun spre a fi transată pe cale principală.

Că, dar, din moment ce recurentul a prezentat, în susținerea incidentului despre care s'a vorbit, dovada că făcuse cerere de convocare a creditorilor care i-a și fost admisă în principiu prin ordonanța Nr. 12035—1934, în această situație și în conformitate cu dispoziția categorică a art. 50 al IV din legea lichidării incidentul de suspendare devenea fondat și tribunalul respingându-l, a dat o hotărâre lipsită de validitate.

Că, astfel fiind, recursul de față urmează a se admite, a se casa ordonanța de adjudecare cu efect dela data când a intervenit jurnalul de respingere a incidentului și a se restitui dosarul aceluiaș tribunal pentru a se proceda la o nouă adjudecățiune.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția III.
Decizia Nr. 848—1934 Președinția D-lui V. Erbiceanu, cons.

Stabilitate. Funcționarii foști demisionați și reprimiti în serviciu conform art. 65 din statut își păstrează calitatea de definitivi, pe care o aveau în momentul demisiunii lor. Acceptarea unui grad inferior nu atrage o decădere a funcționarilor dela beneficiul legii și depunerea unui nou jurământ nu duce la acceptarea unei funcțiuni noi, deoarece jurământul e obligatoriu și în caz de întrerupere a funcțiunilor.

Având în vedere că prin motivele de casare, Ministerul susține că decizia Curtii de Apel este dată cu violarea art. 65, 37, 38 și 6 din legea pentru statutul funcționarilor publici, o misiune esențială și nemotivare, deoarece reclamanta nu era funcționară stabilă pe baza art. 65, text care nu acordă și stabilitatea funcționarilor reprimiti în serviciu în termen de 5 ani dela demisiune și cu atât mai mult că reclamanta a fost primită într-o funcțiune inferioară;

Că reclamanta a fost numită din nou în funcțiune întrucât a depus și jurământ la re-

primirea sa în funcțiune și ca atare nu a dobândit stabilitatea până în momentul înlocuirii cum cere art. 37 și 38, iar Curtea omitând să se pronunțe asupra acestor obiecțiuni a violat art. 37 și 38 din legea citată:

Având în vedere că nu se contestă că reclamanta era definitivă în momentul demisionării, însă se pretinde că prin faptul demisionării stabilitatea s'a pierdut, iar faptul reprimirii în serviciu constituie o numire nouă:

Având în vedere că art. 65 din legea Statutului Funcționarilor Publici prevede că funcționarii Publici prevede că funcționarii demisionați pot fi reprimiți în funcțiunile pe care le-au avut sau altele echivalente cu avizul conform al comisiei pentru propuneri de numiri și înaintări dacă n'au trecut 5 ani dela esirea lor din serviciu;

Considerând că din însăși termenul „pot fi reprimiți în serviciu” întrebuintat de legiuitor, rezultă că reprimirea în serviciu a funcționarilor demisionați nu poate fi considerată ca o nouă numire în funcțiune, care să aibă nevoie de o definitivare cum în mod gresit se susține de reprezentantul recurentului, ci este vorba de reîntrarea funcționarului demisionat în serviciu, păstrându-și calitatea de funcționar definitiv, pe care o avea în momentul demisionării sale.

Că faptul reprimirii în serviciu într'un grad inferior nu prezintă importanță, deoarece acceptarea unui grad inferior în aceeași funcțiune sau alta echivalentă nu poate atrage o decădere a funcționarului din beneficiul legii atât timp cât art. 65 citat nu cere reprimirea în același grad, ci numai în funcțiune și nu prescrie o atare decădere:

Că deasemeni este nefondată susținerea reprezentantului recurentului că reprimirea intimată are a se considera ca o numire nouă în serviciu întrucât a depus iurământ ce se cere numai la întrarea în funcțiune, deoarece în conformitate cu art. 11 din regulamentul legii Statutului Funcționarilor Publici, iurământul se depune nu numai la intrarea în funcțiune, dar și când este vorba de o întrerupere de serviciu, cum este cazul în speță și aceasta pentru consideratiunea că acest text îl dispensează pe funcționar de un nou iurământ numai când este vorba de o înaintare sau trecere în altă administrație dacă „este continuare de serviciu”:

Că așa fiind și întrucât este necontestat că reclamanta F. G. în momentul în care a demisionat era funcționară stabilă, ea și-a păstrat această calitate prin faptul reprimirii în serviciu și deci la data înlocuirii sale fiind definitivă, bine și legal a decis Curtea de Apel că înlocuirea sa a fost făcută cu călcarea legii:

Că deci motivele de casare în această privință sunt nefondate.

Considerând că din moment ce Curtea de Apel motivează — pe baza art. 65 — că situația reclamantei este aceea de funcționar stabil reprimiți, iar nu a unui funcționar nou numit, prin aceasta s'a pronunțat și asupra obiecției reprezentantului Ministerului privitoare la lipsa de stabilitate potrivit art. 37 și 38 din legea

citată, astfel că nu se poate susține că Curtea ar fi comis vre-o omisiune esențială sau nemotivată;

Că deci motivele de recurs devin nefondate și prin consecință recursul urmează a fi respins.

Inalta Curte de Casație Secția I.

Decizia No. 102—935. Preșid. T. Magheru cons.

Cărți funduare. Prenotare. Necesitatea prezentării în original a actelor pe temeiul cărora se cere prenotarea.

Potrivit art. 67 A. din regulamentul cărților funduare una din condițiunile esențiale necesare pentru admiterea unei cereri de prenotare este și aceea ca actele, invocate în sprijinul ei, să fie prezentate de parte în original, deoarece în textul acestui art. se prevede categoric că prenotațiunile se fac numai în baza documentelor originale, cari au putere de dovadă conform dispozițiunilor procedurii civile față de partea contra căreia se face înscrițiunea.

În speță, nu se constată prin încheierea atacată cu recurs că intimatul s'ar fi conformat acestor dispozițiuni și ar fi prezentat în original libelul de depuneri, pe cari și-a întemeiat cererea pentru prenotarea dreptului său de ipotecă asupra imobilelor recurente.

Așa fiind, este evident că, în lipsa acestei constatări libelul invocat de recurent nu a fost prezentat în original, așa că cererea sa de prenotare nu întrunea condițiunile cerute de regulamentul pentru a putea fi admise și deci tribunalul nu putea admite o asemenea cerere de prenotare, decât numai prin violarea dispozițiunilor legale în vigoare de mai sus.

Inalta Curte de Casație Secția I.

Dec. Nr. 786—1935 Preșid. Dnl S. Tipel cons.

Calificarea unui imobil, de către organele fiscului, ca fiind susceptibil de a fi supus la impozit agricol, nu poate fi opusă creditorilor, privind un raport numai între fisc și contribuabil.

Legea conversiunii datorțiilor din 1934 cere în art. 1 ca debitorii ce invoacă beneficiile ei să aibă imobile susceptibile de a fi impuse la impozitul agricol prevăzut de art. 3 din legea contribuțiunilor directe, iar pentru a se stabili îndeplinirea acestei condițiuni sunt admise toate probele legale.

Faptul organelor fiscului, de a fi calificat un imobil ca fiind susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, nu poate fi opozabil tertilor, — în speță creditorilor — deoarece hotărârile organelor fiscale au putere de lucru iudecat numai între fisc și contribuabili cari au luat parte la ele.

Așa fiind, fără a viola vreun text de lege, sau comite exces de putere, tribunalul a admis probatoriul cerut de intimat pentru a stabili că terenul recurente nu este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, iar aprecierea instanței de fond asupra probelor administrate scapă controlului Curții de Casație.